

VARGA TIBOR VERSEI

AD SPECTATORES

Ez itt csak tettetés,
ledér szavaknak árnyjátékai
a majd-lesz-egyszer tiszta vászonán.
És semmi több. S ha lenne most időm,
elmondanám én minden indokát
e cselszövéssnek – mely bár messze visz,
a tetteimre húz, ím, álruhát.
Felér a vég bizony egy döbbenettel,
s ez kell, ezt várják oly nagyon fenn és
lenn egyaránt... De csitt, már hallom is,
a harsonákat fújják – rajta hát!

GARGARA SZIRTJÉN*

Gargara szirtjén számkivetetten, kedvtelen élek –
olykor messzire visz hát képzeletem: tova innen,
vissza a csillagokig. Szép hont ott lelhet a lélek.
Itt csak a nap heve éget. Senki se szánjon ezért meg;
látod, halk dalom így is időtlen, víg ragyogással
tör fel a légbre, s a végtelen úrnek nyugta fogadja.

* Aratosz *Diotimosz* című költeménye után

KAPPADÓKIA

A sziklaváros furcsa óriása
fölnék hajol – s jaj, tőlünk vár csodát,
de máris roppan súlyos kőpalástja,
(hisz hú varázslat őrzi még a mát),
s az őskudarcra hull a csend szilánkja.
Egy mályvarózsa mond csak halk fohászt,
s ki futni kész volt, végre meg-megállhat,
hogy unt hitére bízson minden árnyat.

Barta Ernő: Bánat, 1900